Εις την Κυριακήν μετά την Ύψωσιν του Τιμίου Σταυρού († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Σεπτεμβρίου, 2016

***Ομιλία του μακαριστού π. Γεωργίου Καψάνη, στην τράπεζα της Ιεράς Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους, το* 1985.**

Αχούσαμε και πάλι σήμερα, αδελφοί μου, στο Ιερό Ευαγγέλιο τον λόγο του Κυρίου· «*ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι*» (Ματθ. ιστ' 24). Αυτή είναι η Κυριακή μετά την Ύψωσι του Τιμίου Σταυρού. Προχθές είχαμε την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Και γι' αυτό η Εκκλησία σήμερα πάλι για τον Σταυρό μιλάει. Τον Σταυρό του Κυρίου, που πρέπει να γίνη και δικός μας σταυρός. Διότι αν και εμείς δεν σηκώσουμε τον σταυρό τον δικό μας, αν δεν συμμετέχουμε στον Σταυρό του Χριστού, τι Χριστιανοί είμαστε; Διότι Χριστιανός είναι εκείνος ο οποίος μιμείται τον Χριστό, εξ ου και Χριστιανός. Και μιμείται τον Χριστό σε όλη του την ζωή, ακόμα και στον σταυρικό Του θάνατο. Και συσταυρούται με τον Χριστό, για να συναναστηθή μαζί Του και να περιπατήση «*εν καινότητι ζωής*» (Ρωμ. στ' 4), καθώς λέγει ο θείος Απόστολος Παύλος.

Χριστιανός χωρίς σταυρό και αγώνα δεν νοείται. Χριστιανός που ακολουθεί ένα εύκολο δρόμο δεν νοείται. Ενόμισαν και νομίζουν μερικοί, ότι Χριστιανός είναι να τηρή κανείς μερικές ηθικές εντολές και να καλοπερνάει στην ζωή του, να έχη ανέσεις, να έχη μία ευημερία ανθρώπινη και να έχη μία ζωή ανθρωπίνως εξασφαλισμένη. Αλλά δεν είναι αυτός ο Χριστιανός. Χριστιανός είναι εκείνος ο οποίος κάθε ημέρα αγωνίζεται. Αγωνίζεται για να αγαπήση τον Θεό. Αγωνίζεται για να αγαπήση τον αδελφό του. Επειδή δε ο εγωϊσμός είναι που εμποδίζει τον άνθρωπο να αγαπήση τον Θεό και να αγαπήση τον αδελφό του, αγωνίζεται για να ξερριζώση από μέσα του τον εγωισμό. Αγωνίζεται για να ξερριζώση τα πάθη, τα οποία σκοτίζουν τον νου του ανθρώπου και αιχμαλωτίζουν την καρδιά του. Αγωνίζεται να ευαρεστήση τον Θεό. Γνωρίζει τις εντολές του Θεού και θέλει αυτές τις εντολές να τις τηρήση στην ζωή του με ακρίβεια. Όχι για να δικαιωθή απέναντι του Θεού εγωϊστικά, αλλά για να ευαρεστήση τον Κύριο από αγάπη. Και ο αγώνας που κάνει ο Χριστιανός γι' αυτό γίνεται. Όχι για να πη στον Θεό· "εγώ είμαι εντάξει· δικαιούμαι την σωτηρία" -γιατί τότε θα ήταν ένας Φαρισαίος- αλλά για να πη στον Θεό· "Κύριε, παρ' όλη την αδυναμία μου και την αμαρτωλότητά μου, εγώ σε αγαπώ. Και σαν έκφρασι της αγάπης μου, προσπαθώ να κάνω τις εντολές Σου και το άγιό Σου θέλημα. Και από Εσένα εξαρτάται, αν θα μου δώσης την σωτηρία και αν θα μου δώσης την Χάρι Σου".

Θα ήθελα, αδελφοί μου, να σας παρακαλέσω να το προσέξουμε το θέμα αυτό, το θέμα του αγώνος του πνευματικού. Διότι είναι μέσα στην παράδοσι της Ορθοδοξίας, του Ευαγγελίου του Χριστού μας, ότι δεν νοείται Χριστιανός που να μη αγωνίζεται. Και γι' αυτό η Ορθοδοξία μας, η Αγία μας Εκκλησία, έχει όλη αυτή την ευλογημένη ασκητική οδό, την άσκησι, η οποία δεν είναι μόνον για τους Μοναχούς άλλά είναι και για τους Χριστιανούς στον κόσμο. Με την άσκησι τήν καθημερινή ο Χριστιανός αγωνίζεται να κόψη τα πάθη του, να περιστείλη τα πάθη του και να ευαρεστήση τον Θεό.

Παλαιότερα επειδή οι Χριστιανοί μας ήσαν πιο κοντά στην Εκκλησία και ζούσαν περισσότερο εκκλησιαστική ζωή, αγαπούσαν την άσκησι, αγαπούσαν τις νηστείες, τις ορθοστασίες στην Εκκλησία, τις μακρές ακολουθίες της Εκκλησίας, τις προσευχές, τις αγρυπνίες. Σήμερα όμως που μας έχει επηρεάσει και εμάς τους Χριστιανούς το κοσμικό πνεύμα, που είναι ένα πνεύμα να καλοπερνούμε, να θεραπεύουμε τα πάθη μας και την σάρκα μας και την φιλαυτία μας, και εμείς οι Χριστιανοί έχουμε αρχίσει και χάνουμε αυτό το ασκητικό πνεύμα. Δεν μας αρέσουν πια αυτές οι ωραίες νηστείες, οι σαρακοστές, οι αγρυπνίες, οι προσευχές, η εγκράτεια. Αλλά βλέπετε σήμερα -με πολύ πόνο βέβαια το βλέπουμε- και την Μεγάλη Εβδομάδα ακόμα άνθρωποι Χριστιανοί να καταλύουν και να μη τους πειράζη ο λογισμός, ότι θα έπρεπε τέτοιες μεγάλες και πάνσεπτες εορτές του Πάθους του Κυρίου και αυτοί να συμμετέχουν στο Πάθος του Κυρίου και να κάνουν μία νηστεία και μία εγκράτεια.

Τώρα λοιπόν, εσείς που ήρθατε στο Άγιον Όρος και είδατε ότι με την Χάρι του Θεού γίνεται αγώνας πνευματικός εδώ -βέβαια και εσείς είσθε καλοί Χριστιανοί και αγωνίζεσθε- αλλά τώρα ακόμα περισσότερο και εσείς να φιλοτιμηθήτε κάθε ημέρα α κάνετε ένα αγώνα για την αγάπη του Χριστού και την σωτηρία των ψυχών σας. Να αφιερώνετε λίγο περισσότερο χρόνο στην προσευχή. Γιατί μπορεί κανείς να είναι Χριστιανός, άμα δεν ξεκινήση την ημέρα του με προσευχή; Ας θυσιάσουμε λίγο από τον ύπνο· να σηκωθούμε λίγο νωρίτερα να κάνουμε την προσευχή μας, δέκα λεπτά - ένα τέταρτο - μισή ώρα, και μετά να ξεκινήσουμε για την εργασία μας. Όχι με ένα σταυρό. Κάνουμε τον σταυρό μας και ξεκινάμε. Αυτό δεν είναι θυσία για τον Θεό. Βέβαια καλό είναι να κάνης και τον σταυρό σου και να ξεκινήσης, παρά να μη κάνης τίποτα, αλλά ο Θεός θέλει κάτι περισσότερο από εμάς. Θέλει να προσευχηθούμε, θέλει να κοπιάσουμε λίγο στην προσευχή. Το βραδάκι που γυρίζουμε από την εργασία μας λίγο κουρασμένοι, πάλι να αφιερώσουμε λίγη ώρα στην προσευχή, έστω και αν νυστάζουμε, έστω και αν είμαστε κουρασμένοι. Να κοπιάσουμε λίγο για την αγάπη του Θεού, και με τον κόπο να δείξουμε την αγάπη μας προς τον Θεό. Να νηστεύουμε Τετάρτες και Παρασκευές. Δεν είναι τίποτα δύσκολο πράγμα να τρώμε λαδερό φαγητό- είναι καί υγιεινό πράγμα. Αλλά εμείς να μη το κάνουμε επειδή είναι υγιεινό· να το κάνουμε για την αγάπη του Χριστού. Να θυσιάσουμε κάτι από την καλοπέρασι της κοιλιάς χάριν της αγάπης του Χριστού. Και μακάρι να νηστεύαμε και να τρώγαμε

και νερόβραστα, όπως είναι και λένε οι κανόνες της Εκκλησίας. Αλλά εσείς βέβαια, επειδή είσθε μέσα στον κόσμο και αναπνέετε και τα καυσαέρια και τόσα μικρόβια, άμα έχετε εξάντλησι, ας τρώτε και λίγο λάδι Τετάρτη και Παρασκευή. Οι δυνάμενοι ας τρώνε και αλάδωτο. Ευλογία θα έχουν από τον Θεό.

Και να διδάσκουμε και τα παιδιά μας έτσι, διότι επειδή εμείς οι μεγαλύτεροι δεν εγκρατευόμεθα και δεν νηστεύουμε και δεν κοπιάζουμε για την αγάπη του Θεού, δεν διδάσκουμε και τα παιδιά μας σωστά. Και τα παιδιά μας γίνονται άνθρωποι φίλαυτοι, γίνονται εγωϊσταί, και δεν θέλουν τον Θεό, αλλά την κοιλιά τους θέλουν και τις απολαύσεις τις σαρκικές. Και μετά, αφού περιφρονούν τις εντολές του Θεού και τον ίδιο τον Θεό, δεν θα περιφρονήσουν μετά και τους γονείς τους στην ζωή τους; Όταν όμως το παιδί μάθη από μικρό, βλέποντας τον πατέρα του και την μητέρα του να αγωνίζεται και να εγκρατεύεται και να προσεύχεται, δεν θα μάθη και αυτό να αγωνίζεται και να εγκρατεύεται και να προσεύχεται για την αγάπη του Χριστού; Δεν θα μάθη να δοξάζη τον Θεό με την ζωή του, αλλά να τιμά και τους γονείς του, όπως είναι και το θέλημα του Θεού;

Εύχομαι ο υψωθείς εν τω Σταυρώ Κύριος να βοηθήση όλους μας να κάνουμε αυτόν τον αγώνα, και η Χάρις του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού να είναι πάντοτε βοηθός στην ζωή μας.

["ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΕ ΑΚΙΝΗΤΕΣ ΔΕΣΠΟΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ (ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1981-1991) Α' Έκδοσις 2015 Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου]